

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 254/2024-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o., Ul. 17. novembra 3215, Čadca, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/320/2021 z 29. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom zaručeného čl. 46 ods. 3 ústavy, základného práva na prezumpciu neviny zaručeného čl. 50 ods. 2 ústavy a práva na osobnú slobodu a bezpečnosť zaručeného čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ bol väzobne stíhaný (690 dní) v trestnom konaní vedenom proti nemu vo veci podozrenia zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy, ktorého sa mal dopustiť spolu s [REDAKOVANÉ], ktorý zaň bol v Českej republike právoplatne odsúdený. Skutok mal spočívať v tom, že v priestoroch autobazáru 22. júna 2007 sťažovateľ po predchádzajúcej dohode s [REDAKOVANÉ] v úmysle získať majetkový prospech ďalším nesplácaním finančného dlhu poskytnutého poškodeným na podnikanie [REDAKOVANÉ] poškodeného usmrtili tak, že po tom, ako ho sťažovateľ napadol kovovou tyčou, s ktorou sa ho cielene snažil zasiahnúť do oblasti hlavy

a usmrtiť ho, [REDAKOVANÉ] jedenkrát vystrelil na hlavu poškodeného z nelegálne držanej brokovnice, pričom ho zasiahol do pravej tvárovej časti, po výstrele poškodený naďalej prejavoval známky života, na čo sťažovateľ opakovane viackrát železnou tyčou udieral poškodeného do hlavy, čím mu spôsobili smrteľné zranenia, na následky ktorých poškodený na mieste zomrel; telo poškodeného zabalili do igelitu a zakopali. Sťažovateľ najprv odmietal vypovedať; v priebehu trestného konania ku skutku vypovedal až cca 5 mesiacov od vznesenia obvinenia, pričom jeho obhajoba sa zakladala na tvrdení, že s dlhom [REDAKOVANÉ] voči poškodenému nemal nič spoločné ani o ňom v čase skutku nevedel. [REDAKOVANÉ] sťažovateľa o vražde informoval až neskôr, keď mu aj uviedol, kde je mŕtvola zakopaná. Právoplatnými rozhodnutiami trestných súdov bol sťažovateľ napokon oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, že skutok spáchal. Jediný priamy usvedčujúci dôkaz, výpoveď [REDAKOVANÉ], súdy s ohľadom na ostatné dôkazy vyhodnotili ako natoľko pochybný, že na preukázanie viny sťažovateľa nepostačoval.

3. Sťažovateľ po skončení trestného konania podal žalobu o zaplatenie 142 915,08 eur ako náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a to uznesením o vznesení obvinenia a rozhodnutím o väzbe.

4. Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 4. septembra 2020 žalobu zamietol. Poukázal na § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Sťažovateľom uvádzané rozhodnutia v trestnom konaní neboli zrušené ani zmenené pre nezákonnosť. K tomu doplnil, že zákonné a právoplatné uznesenie o vznesení obvinenia nemôže byť titulom pre uplatnenie nároku na náhradu škody ani vtedy, ak bol obžalovaný napokon oslobodený spod obžaloby. Na rozhodnutie o väzbe okresný súd použil § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba väzbu zavinila sama. Za dôvod na uplatnenie citovaného ustanovenia považoval skutočnosť, že po začatí trestného konania sťažovateľ pri prehliadke iných priestorov po výzve vyšetrovateľa dobrovoľne označil miesto, kde bolo zakopané telo poškodeného, ako aj miesto, kde sa nachádzala plynová pištoľ patriaca [REDAKOVANÉ]. V spojení s ostatnými vykonanými dôkazmi bolo preto podozrenie voči sťažovateľovi natoľko posilnené, že ho sudca pre prípravné konanie vzal do väzby.

5. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 18. mája 2021 prvoinštančný rozsudok potvrdil. K dôvodom napadnutého rozsudku doplnil, že neobstojí odvolacia argumentácia o nezákonnosti získaného dôkazu vo vzťahu k prehliadke na mieste samom, pretože takáto argumentácia môže byť významná len z hľadiska výsledku samotného trestného konania, pričom civilný súd si úsudok o skutočnostiach svedčiacich o zavinení väzobne stíhanej osoby môže urobiť sám. Oboznámiac sa so spornou zápisnicou o prehliadke iných priestorov dospel aj krajský súd k záveru o existencii skutočností svedčiacich v prospech zavinenia väzobne stíhaného sťažovateľa, navyše tieto zistenia boli v tom čase podporené aj poznatkami z ďalších vykonaných dôkazov. V konečnom dôsledku sťažovateľ sám vo svojich vyjadreniach produkovaných tak v prvoinštančnom, ako aj v odvolacom konaní uvádza, že o usmrtení poškodeného mal vedomosť, k neoznámению trestného činu došlo z jeho strany len zo strachu z [REDAKOVANÉ]. Tieto skutočnosti ho však podľa krajského súdu nezbavovali povinnosti oznámiť

tretnú činnosť, pretože bezpochyby ku skutku vraždy došlo. Vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia sťažovateľ podľa názoru krajského súdu nemal pravdu v tom, že len výsledok tretného konania bez ďalšieho zakladá nárok na náhradu škody, pretože pri takomto výklade relevantnej právnej normy možno dospieť do situácie, keď by na jednej strane súd musel konštatovať, že nárok na náhradu škody z titulu väzby nevznikol, avšak na druhej strane by musel priznať nárok na náhradu škody z titulu ním nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia. Takáto interpretácia by podľa názoru krajského súdu nezodpovedala rozumnému a spravodlivému usporiadaniu vzťahu medzi stranami a taktiež by nezodpovedala ani účelu a zmyslu samotného zákona. Pokiaľ si sťažovateľ väzbu zavinil sám, uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať z tohto dôvodu za nezákonné, zakladajúce nárok na náhradu škody. Na podporu správnosti tejto argumentácie krajský súd poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/167/2016 z 23. júla 2018.

6. Dovolanie sťažovateľa založené na § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol. K namietanému dôvodu zmätočnosti uviedol, že rozhodnutia krajského súdu aj okresného súdu sú podrobne odôvodnené v tom, z ktorých skutkových okolností vychádzali, keďže bolo preukázané, že sťažovateľ o spáchaní tretného činu vraždy mal poznatky, ale neoznámil ich orgánom činným v tretnom konaní. Podstatnou je i skutočnosť, že sťažovateľ bol oslobodený v zmysle zásady „*in dubio pro reo*“, čo znamená, že na základe vykonaných dôkazov nebolo možné jednoznačne určiť, či sa sťažovateľ sám na tretnom čine podieľal, t. j. nebola daná 100% istota pri hodnotení dôkazov. Posudzovanie dôkaznej situácie týkajúcej sa spáchania tretného činu s ohľadom na špecifickosť tretného konania je zásadne prísnejšie v tretnom konaní ako posudzovanie tých istých dôkazných prostriedkov v civilnom kontradiktórnom konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keď sa pracuje s pravdepodobnosťou viac ako 50 %-tnou. K namietanému nesprávne právnemu posúdeniu veci najvyšší súd uviedol, že nezistil odklon rozsudku krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odkázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 444/2012 z 3. októbra 2012, podľa ktorého zavinenie väzby samotnou väzobne stíhanou osobou je vecou vyhodnotenia konkrétnych okolností každého prípadu, a dodal, že oslobodzujúci rozsudok v tretnom konaní nevytvára záväznú prejudicialitu pre otázku zavinenia väzby v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

III.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd neprihliadol na rozhodnutia odkazované v dôvodoch dovolania (IV. ÚS 159/2012, R 35/1991, 5Cdo/142/2017, 3Cdo/153/2016), ale ich len odcitoval a nijak sa k nim nevyjadril.

8. Neuplatnením právoplatných oslobodzujúcich rozhodnutí v tretnom konaní došlo podľa sťažovateľa k porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy, keďže si civilné súdy stanovili, že sú oprávnené posudzovať otázku zavinenia, hoci daná právomoc je zverená výlučne súdom v tretnom konaní.

9. Sťažovateľ kritizuje aj skutočnosť, že najvyšší súd oslobodzujúci rozsudok v tretnom konaní nechápe ako vytvárajúci záväznú prejudicialitu pre otázku zavinenia väzby, avšak súčasne do napadnutého uznesenia preberá argumentáciu z tretného konania o oslobodení uplatnením zásady „*in dubio pro reo*“, teda že na základe vykonaných dôkazov nebolo možné jednoznačne určiť, či sa sťažovateľ na tretnom čine podieľal. Na uvedenú zásadu pritom najvyšší súd iba

poukázal, ale neodôvodnil, prečo by sťažovateľ nemal byť so žalobou na náhradu škody úspešný len preto, že bol oslobodený spod obžaloby použitím predmetnej zásady.

10. Najvyšší súd sa zaoberal otázkou, že sťažovateľ neoznámil trestnú činnosť orgánom činným v trestnom konaní, čo sa považuje taktiež za trestný čin, avšak sťažovateľovi nebola vyslovená vina za skutok, pre ktorý bol väzobne stíhaný, ale ani za neoznámenie trestnej činnosti.

11. Sťažovateľ už v odvolaní proti prvoinštančnému rozsudku upozornil, že v trestnom konaní súdy konštatovali nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia i samotnej prehliadky iných priestorov. Nie je mu zrejmé, prečo súdy v civilnom sporovom konaní tieto fakty nevzali do úvahy. Ani najvyšší súd sa k tejto argumentácii v napadnutom uznesení žiadnym spôsobom nevyjadril.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Pokiaľ ide o kritiku spôsobu, akým sa najvyšší súd vysporiadal s rozhodnutiami označenými sťažovateľom v jeho dovolaní, ústavný súd z napadnutého uznesenia zistil, že najvyšší súd odcitoval iba dve zo štyroch (5Cdo/142/2017, 3Cdo/153/2016) sťažovateľom odkazovaných rozhodnutí súdov. Táto selekcia najvyšším súdom však nie je svojvoľná a účelová, pretože nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 159/2012 bol zameraný na neústavnosť výkladu zákona č. 514/2003 Z. z. vyžadujúceho výslovné konštatovanie nezákonnosti zrušeného právoplatného rozhodnutia, a to či už vo výroku, alebo v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia súdu. Judikát R 35/1991 zas formuloval právny názor, podľa ktorého ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, pričom výnimku tvorí aj prípad, ak si daná osoba obvinenia zaviniла sama. V sťažovateľovej veci však jadro sporu nespočívalo v otázke, či bolo nutné v akomkoľvek rozhodnutí explicitne konštatovať nezákonnosť vznesenia obvinenia a vzatia do väzby. Rovnako nebolo sporným, že v dôsledku jeho oslobodenia spod obžaloby nie je nevyhnutné osobitným rozhodnutím rušiť uznesenie, ktorým mu bolo vznesené obvinenie. Hoci totiž okresný súd vo svojom zamietajúcom rozsudku dôvodil, že zákonné a právoplatné uznesenie o vznesení obvinenia nemôže byť titulom pre uplatnenie nároku na náhradu škody ani vtedy, ak bol obžalovaný napokon oslobodený spod obžaloby, krajský súd tento názor korigoval, poukazujúc na a stotožniac sa s právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/167/2016 z 23. júla 2018, podľa ktorého „*znenie ustanovenia § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z. z. vypočítava prípady, kedy nevznikne právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste ochrannom opatrení alebo o väzbe, ktoré ustanovenie je potrebné najmä z hľadiska systematického výkladu analogicky aplikovať aj vo vzťahu k nárokom na náhradu škody spôsobenej začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením obvineného. Očividným zmyslom väčšiny ustanovení obsiahnutých v § 8 ods. 6 citovaného zákona (konkrétne pod písm. d/ až g/) je totiž vylúčený vznik práva na náhradu škody v prípadoch oslobodenia spod obžaloby alebo zastavenia trestného stíhania z takých dôvodov, ktoré nedokladajú, že obvinený sa protiprávneho konania kvalifikovaného ako trestný čin nedopustil.*“. Ak teda najvyšší súd pri svojom rozhodovaní na nález sp. zn. IV. ÚS 159/2012 a na judikát R 35/1991 neprihliadal, nejde podľa názoru ústavného súdu o prejav svojvôle a ústavne neudržateľného prístupu. Z toho sa potom odvíja aj nutnosť tolerovať, že tieto rozhodnutia v napadnutom uznesení najvyšší súd nerekapituloval a nijako sa s nimi nevysporiadal.

13. Po tom, keď najvyšší súd odcitoval nosné dôvody rozhodnutí vo veciach sp. zn. 5Cdo/142/2017, 3Cdo/153/2016, následne konštatoval, že nedokumentujú odklon od ustálenej judikatúry dovolacieho súdu. Ústavný súd neprotirečí, pretože podstatným pre zamietnutie sťažovateľovej žaloby bol v zmysle odvolacieho rozsudku krajského súdu právny záver, podľa ktorého si sťažovateľ zavinil trestné stíhanie (vzťah k uzneseniu o vznesení obvinenia), ako aj uvalenie väzby (vzťah k rozhodnutiu o väzbe) sám. Žiadne zo sťažovateľom odkazovaných rozhodnutí pritom nepopiera právny konštrukt, podľa ktorého oslobodenie spod obžaloby z dôvodu nepreukázania, že obžalovaný skutok spáchal, nemá za následok vznik práva na náhradu škody, a to či už voči uzneseniu o vznesení obvinenia alebo aj voči rozhodnutiu o väzbe, pokiaľ si poškodená osoba obvinenie, resp. uvalenie väzby zavinila sama. Právny záver najvyššieho súdu, podľa ktorého sa dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu neodchyľuje od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, preto nie je arbitrárny ani ústavne neudržateľný. Ústavný súd nespochybňuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je v tomto aspekte mimoriadne stručné. Zároveň ho však z pohľadu požiadaviek na kvalitu odôvodnenia podľa názoru ústavného súdu je potrebné hodnotiť kontextuálne. Najvyšší súd v napadnutom uznesení rekapituloval podstatnú okolnosť (bod 2 napadnutého uznesenia), ktorá pre krajský súd tvorila základ aplikácie pravidla určujúceho druhové prípady (zavinenie), keď napriek oslobodeniu spod obžaloby právo na náhradu škody nevznikne. Zároveň, ako už bolo uvedené, najvyšší súd odcitoval nosné právne názory rozhodnutí ústavného súdu i najvyššieho súdu, na ktoré v dovolaní sťažovateľ upozorňoval (body 5 a 6 napadnutého uznesenia). Tým zrozumiteľne určil východiská jeho rozhodovania o dovolaní podľa § 421 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Na ne potom nadviazal vlastným záverom o absencii dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorý sťažovateľ vo svojom dovolaní označil (bod 16 napadnutého uznesenia). Ústavný súd pripomína, že povinnosťou najvyššieho súdu je skúmať aj ďalšie dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP, a to aj v prípade, že ich dovolateľ explicitne neoznačil. Nedostatok splnenia tejto povinnosti najvyššieho súdu však sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nenamietol, preto ústavný súd, viazaný podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) dôvodmi ústavnej sťažnosti, nemohol prekročiť vytýčené mantinely ústavno-súdneho prieskumu a dotvárať sťažnostnú kritiku za sťažovateľa.

14. Nedôvodná je tiež námietka, podľa ktorej súdy v civilnom sporovom konaní neuplatnili oslobodzujúce rozhodnutia z trestného konania pri skúmaní zavinenia relevantného z pohľadu § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. Ústavný súd k tomu len stručne uvádza, že pojem zavinenia podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je potrebné odlišiť od zavinenia v trestnoprávnom chápaní ako znaku skutkovej podstaty trestného činu. Nejde o identické inštitúty, keďže v prvom prípade má otázka zavinenia vplyv na špecifický právny vzťah, ktorého obsahom je povinnosť štátu nahradiť škodu, kým v druhom prípade sa zavinenie existenčne dotýka trestno-právneho vzťahu, ktorého obsahom je povinnosť páchatel'a znášať zodpovednosť za verejnoprávny delikt – trestný čin. Tomu napovedá aj judikatúra Ústavného súdu Českej republiky zohľadňujúca takmer identické okolnosti právnej úpravy (nález sp. zn. Pl. ÚS 11/10), podľa ktorej nie je adekvátne stotožňovať zavinenie v právnej úprave zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci so zavinením v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka a podľa ktorej zároveň pojem „zavinenie“ v právnej úprave zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci by sa mal chápať ako

„*spôsobenie si*“ alebo „*zavdanie príčiny*“. Ústavný súd k tomu dopĺňa, že ak zavinenie podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemožno identifikovať so zavinením podľa všeobecnej úpravy zodpovednosti za škodu v Občianskom zákonníku, tým menej je porovnateľné so zavinením v trestnoprávnom prostredí. Preto nemožno mať pochybnosti o autonómnom prístupe civilných súdov k rozhodovaniu o použiteľnosti kategórie zavinenia ako faktora vylučujúceho vznik práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Z toho istého dôvodu je ústavne akceptovateľný záver najvyššieho súdu, podľa ktorého oslobodzujúci rozsudok v trestnom konaní nevytvára záväznú prejudicialitu pre otázku zavinenia väzby v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Ústavný súd dodáva, že hmotnoprávne pravidlá vzniku práva na náhradu škody obsiahnuté v zákone č. 514/2003 Z. z. je civilný súd rozhodujúci o civilnej žalobe povinný uplatniť (inak by nemohol rozhodnúť) a plnenie tejto jeho povinnosti nemožno vyhodnotiť tak, že by posudzoval otázku (ne)viny v trestnoprávnom slova zmysle.

15. Ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj kritiku najvyššieho súdu, ktorý nevysvetlil, prečo sťažovateľ nemal byť so žalobou o náhradu škody úspešný len z dôvodu, že bol oslobodený spod obžaloby použitím zásady „*in dubio pro reo*“. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd v jeho bode 14 poukázal na rozdiely pri posudzovaní dôkazných prostriedkov v trestnom konaní na strane jednej a v civilnom sporovom konaní na strane druhej. Najvyšší súd teda zrozumiteľne naznačil, že dôkazný prostriedok, ktorý v trestnom konaní nebude postačovať na rozhodnutie o vine, môže byť postačujúci v civilnom sporovom konaní.

16. Ďalšia sťažovateľova námietka, podľa ktorej nebol právoplatne uznaný vinným za skutok, pre ktorý bol stíhaný, ani za neoznámenie trestného činu, a napriek tomu najvyšší súd vychádzal zo záveru, že si trestné stíhanie i väzbu v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. zaviniť, je podľa názoru ústavného súdu rovnako nedôvodná. S poukazom na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky (pozri bod 14 tohto uznesenia) už ústavný súd naznačil rozdielnosť kategórií zavinenia v trestnom práve a v civilnom práve pri aplikácii zákona č. 514/2003 Z. z. Z toho okrem iného vyplýva, že na konštatovanie o danosti zavinenia relevantného podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. nemusí byť dotknutá osoba právoplatne uznaná vinnou zo spáchania trestného činu konaním, ktoré tvorí skutkový základ pre záver civilného súdu, že si trestné stíhanie a väzbu zaviniť sama. Preto úvahám sťažovateľa o porušení prezumpcie neviny nemožno priznať úspech, poukázaním na pasivitu sťažovateľa po tom, keď sa od [REDAKOVANÉ] dozvedel o vražde a jej vyhodnotením ako napĺňajúcej hypotézu § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. civilné sudy nekonštatovali jeho vinu zo spáchania akéhokoľvek trestného činu a s jeho vinou zo spáchania prečinu neoznámenia trestného činu v trestnoprávnom slova zmysle ako so základom pre svoje rozhodovanie nepracovali.

17. Napokon ústavný súd nepriznal úspech ani sťažovateľovej námietke, podľa ktorej v už trestnom konaní sudy konštatovali nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia i samotnej prehliadky iných priestorov. Ústavný súd z rozhodnutí súdov v trestnom konaní, ktoré sťažovateľ priložil k ústavnej sťažnosti, zistil, že konštatovanie o nezákonnosti vznesenia obvinenia v nich chýba. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 3To/100/2012 z 30. októbra 2012, ktorým bol zrušený skorší odsudzujúci rozsudok okresného súdu, jednoznačne konštatovalo nezákonnosť prehliadky iných priestorov, a to predovšetkým z dôvodu absencie poučenia sťažovateľa ako zadržanej podozrivej osoby podľa § 85 ods. 5 Trestného poriadku. Identický záver bol potom konštatovaný aj v nadväzujúcich oslobodzujúcich rozhodnutiach v trestnom konaní. Predmetná námietka sťažovateľa tak nemá

výslovnú oporu v pre neho priaznivých rozhodnutiach trestných súdov. Na druhej strane však ústavný súd považuje za nutné zdôrazniť, že s ohľadom na zistenia vyplývajúce z ústavnej sťažnosti i z jej príloh nemožno mať pochybnosti, že vzhľadom na oslobodenie sťažovateľa spod obžaloby sa musí uplatniť už spomínaný judikát R 35/1991, v zmysle ktorého je pre skúmanie otázky zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia primárne podstatný výsledok trestného konania. Oslobodenie spod obžaloby automaticky nastoľuje otázku dôvodnosti nároku na náhradu škody. Ten je však vylúčený, ak si sťažovateľ spôsobil trestné stíhanie sám. A práve tento faktor bol rozhodujúcim (nosným) dôvodom zamietnutia sťažovateľovej civilnej žaloby. V dôsledku toho sa stáva predmetná sťažovateľova námietka irelevantná. Jej posúdenie v zhode so sťažovateľovým právnym názorom by totiž aj tak nebolo spôsobilé viesť k revízii rozhodnutí, ktorými bola jeho žaloba o náhradu škody zamietnutá.

18. Vzhľadom na vyhodnotenie všetkých sťažnostných námietok ako nedôvodných dospel ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že je vylúčené, aby po prípadnom prijatí na ďalšie konanie mohol dospieť k nálezu o vyhovení ústavnej sťažnosti. Formulované konštatovanie má za následok, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa bolo potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

19. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že je bez významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa vznesenými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutia, vrátenie veci, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2024

Robert Šorl
predseda senátu